

Topal Serçe

– Şenol Durmuş · 24 Ekim 2010

-- Sanki kış gelmiş gibi. Hafif yağan bir yağmur var.

Bulutlardan akan yağmurun, berrak, saf taneleri saçlarımı ıslatıyor. Allah kahretsin... Keşke yanıma şapkamı alsaydım. Aklıma geliyor, marketten arakladığım fazladan bir poşet iyi ki montumun cebinde duruyor.

Hemen çıkartıp poşeti kafama geçiriyorum. Parka doğru yürüyorum. Kahverengi ağaçları, yeşeren, sonra da kararan yapraklara büyük bir üzüntü içerisinde bakıyorum.

Acaba bu kaçınıcı kez dökülen yapraklar.

Yağan yağmur, içimde bir duygu sağanağına sebep oluyor. Islık çalarak ellerim cebimde olduğu halde parkta dolaşıyorum.

Onu arıyorum...

Hemen her yere bakıyorum. Ağaçların dallarına, çimlerin arasına, bankların kenarına bakıyorum ama onu bir türlü bulamıyorum.

Topal serçe'yi arıyorum.

Şimdi nerededir. Son olarak üç gün önce görmüştüm. İnşallah başına bir şey gelmemiştir. Günlerdir uyuyamadım. Ona bir şey olursa ben ne yaparım.

Aman Allah'ım bu gelen topal serçe değil mi? Evet o. Çok seviniyorum. Yaşiyor işte, hayat devam ediyor. Pır pır uçarak geliyor. Çimlerin arasına konuyor. Toprağı gagasıyla karıştırıyor.

Bir solucanı gagasının arasına alıp, tekrar geldiği gibi pır pır uçuyor. Yüzüme bile bakmıyor. Bana kırıgın anlaşılan. İmkani olsa da onu bir veterinere götürsem. Ama bu imkansız. Bunu biliyorum.

Zavallı solucan. Ay içim cız ediyor. Serçenin bir ailesi var mıdır acaba?. Mutlaka vardır. Ya solucanın?. Eminim onun da vardır. Hangisine üzüleceğime şaşırıyorum. Ama yaralı serçe'nin yaşadığına çok seviniyorum.

Yağmur tanelerini azalttı.

Poşeti kafamdan çıkartıyorum. Artık gidebilirim. Ne göreyim, bir amca pamuk şekeri satıyor. Alıp yesem mi acaba diye düşünüyorum. Uzun süredir de yememişim. Dayanamıyorum. Annemin verdiği harçlığa bakıyorum. Evet, evet yeterli param var.

Gidip bir tane pamuk şekeri alıp banka oturuyorum. Ve yemeye başlıyorum. Ne cici pamuk şekeri. Kocaman pamuklu şeker. Rahmetli dedemin sakalları gibi. Yerken kart kurt sesleri ne de güzel çıkıyor.

Karşı banka iri yarı bir amca gelip oturuyor. Elinde bir poşet var. Poşetin içinden bir armutu çıkartıp yemeye başlıyor. Armutu koca dişleriyle çok fena ısırıyor. Amca ile göz göze geliyoruz. Asık suratlı bir amcaya benziyor. Suratı da çok kıllı.

Ay ne pis adam...

Burnundan, kulaklarından dahi kıl fıskırmış. Kocaman bir burnu var. Mini minnacık bir gorile benziyor.. Ne göreyim, armutu yedikten sonra kalan artığı yere atıyor, bir de üstüne tükürüyor. Sonra bir tane muz çıkartıyor. İnanamıyorum. Muzu kabuklarıyla beraber yiyor.

Ne yapıyor bu amca. Şaşkınım. Soru soran gözlerle bakıyorum. Amca da bana bakıyor. Yoksa benim pamuk şekerimi mi isteyecek? Korkudan titriyorum. İnşallah bana bir şey yapmaz. Amca birden kızıyor:

"Deminden beri ne bakıyon lan, karşında ayı mı oynuyor."

Korkuyorum, ayağa kalkıp kaçıyorum oradan. Niçin, neden kızdı bu amca.

Telaşla babamın bakkal dükkanına gidiyorum. Babam rafları düzeltiyor. Babama şikayet ediyorum.

"Babacım, babacım, bir amca bana parkta çok kızdı biliyor musun?" diyorum.

Babam kafasını çeviriyor, bana bağıriyor:

"Ulan hergele, ulan eşşeoğlueşek çocuk musun sen parklarda geziyorsun. Kırk üç yaşındasın hala parklarda mı dolaşıyorsun. Üstelik bir de ofisi kapatmışsın. Maliyeden memurlar geldi teftiş için, çabuk büroya git, hıyar, sen adam olmayacaksın hadi çabuk ol." diyor.

Bakkaldan koşarak çıkıyorum. Babam da kızdı işte. Herkes kızıyor bana.

Bundan sonra kimseyle konuşmayacağım.

Bana ne!

Küstüm.